


ΕΛΕΝΗ ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΥ

Ο ΑΡΗΣ Ο ΠΕΤΑΡΗΣ
ΘΕΛΕΙ ΝΑ ΠΕΤΑΞΕΙ

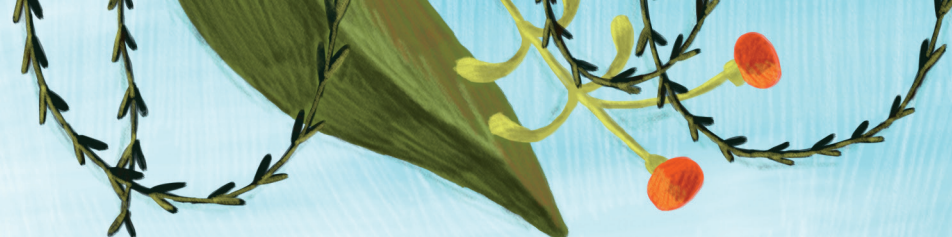
ΕΙΚΟΝΕΣ:
ΝΙΚΟΛΕΤΤΑ ΦΙΛΙΠΠΙΔΗ



Στον θαρραλέο μου Λάμπη,
για τα μαγικά, παραμυθένια ταξίδια
που κάναμε με τα δικά του φτερά.



ΑΕΝ ΕΠΙΤΡΕΠΕΤΑΙ
Η ΕΖΩΘΟΣ !!!



Στην άγρια ζούγκλα, κάτω από τον μεγάλο βράχο, βρίσκεται το αρχαίο βασίλειο των πεταριών. Μάλλον δεν ξέρετε τι είναι τα πετάρια, αφού τα πολύχρωμα και γλυκύτατα αυτά ζώακια είναι τόσο σπάνια όσο οι μονόκεροι και τόσο ξεχωριστά όσο τα πλάσματα της αβύσσου. Μόνο που αυτά δεν κατοικούν τόσο βαθιά στον ωκεανό, κι έτσι είναι αναγκασμένα να ζουν κρυμμένα, ώστε κανείς να μη μάθει πως υπάρχουν.

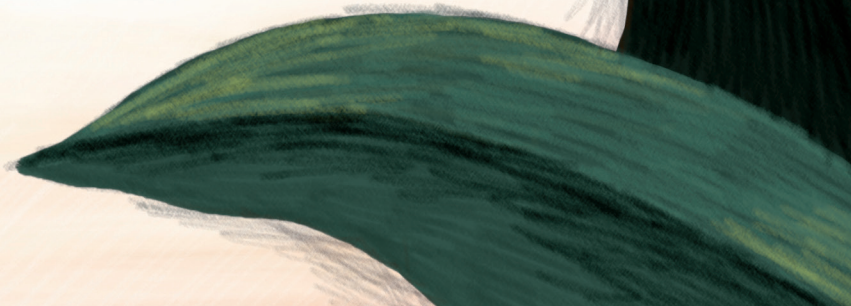
Κι αφού ήδη σας αποκάλυψα την ύπαρξή τους, δεν θα μπορούσα να σας κρατήσω κρυφό πως, αν συναντήσετε κάποιο πετάρι –πράγμα εξαιρετικά δύσκολο–, τότε η τύχη θα σας έχει χαμογελάσει πολύ, πάρα πολύ πλατιά... Αν αγγίξετε το πετάρι και κάνετε μια ευχή, τότε αυτή αμέσως θα πραγματοποιηθεί!

Ο σοφός γερο-Πετής, ο αρχηγός του βασιλείου των πεταριών, προκειμένου να προστατεύσει τον λαό του, θέσπισε πολύ παλιά τον μεγάλο κανόνα: Κανένα πετάρι δεν φεύγει από τον βράχο, κανένα πετάρι δεν επιτρέπεται να βγει **ΠΟΤΕ** στο μεγάλο ξέφωτο.

«Τι υπάρχει στο μεγάλο ξέφωτο, μαμά;» ρωτούσε συχνά ο Άρης.

«Κίνδυνος...» απαντούσε η Ρίνα η πεταρίνα.

Ο Άρης ήταν ένα χαριτωμένο πετάρι, μικροκαμωμένο κι αδύναμο. Όμως, όσο μπόι του έλειπε, τόση περιέργεια κουβαλούσε. Όλη μέρα ήταν σκυμμένος πάνω από τα βιβλία του. Ήθελε να τα μάθει όλα. Για την ακρίβεια... ήθελε να τα δει όλα!



«Έχουν υπέροχες φωτογραφίες τα βιβλία σου, αγάπη μου», έλεγε η μαμά του, μα για τον Άρη τα πράγματα δεν ήταν τόσο απλά.

Εκείνος ήθελε να ταξιδέψει και να αντικρίσει όλα αυτά για τα οποία διάβαζε.

«Κανείς δεν φεύγει από τον βράχο», έλεγε συνέχεια η Ρίνα. «Άσε που τα πετάρια δεν μπορούν να πάνε και πολύ μακριά. Ακόμα κι αν τρέχεις με τα μικροσκοπικά ποδαράκια σου για την υπόλοιπη ζωή σου, ίσα που θα καταφέρεις να φτάσεις στην άκρη της ζούγκλας».

Ο Άρης όμως ήξερε πως αρκούσε να το θέλει πολύ, αρκούσε να συνεχίσει να ονειρεύεται, και μια μέρα...
Μια μέρα...

«Εύπνα, χαζοπούλι», τον σκούντησε ο φίλος του ο Πέτρος. «Είμαι πετάρι», απάντησε εκείνος.

«Χαζοπούλι είσαι... Η δασκάλα μιλάει κι εσύ κοιμάσαι όρθιος και έχεις το ύφος χαζού σπουργιτιού».

«Είμαι πετάρι! Δεν είμαι πουλί, δεν είμαι πουλί, δεν είμαι... Μα βέβαια, δεν είμαι πουλί!»

Ο Άρης σήκωσε τον λαιμό του κι άρχισε να πηδάει από τοίχο σε τοίχο. Φώναζε ξανά και ξανά: «Δεν είμαι πουλί!».

Την ίδια ημέρα ο Άρης άπλωσε κάτω χαρτόνια, διαβήτες και μοιρογνωμόνια. Δανείστηκε ένα σωρό συγγράμματα από τη βιβλιοθήκη και έλυσε αμέτρητες εξισώσεις.

«Εδώ οι άνθρωποι κατάφεραν να φτάσουν στο διάστημα, πόσο δύσκολο μπορεί να είναι να πετάξει ένα πετάρι;» είπε στον Πέτρο, κι ύστερα του ανέλυσε τις εξισώσεις. Ο καμμένος ο φίλος του λέξη δεν καταλάβαινε, εκείνος καλά καλά δεν μπορούσε να κάνει σωστά μια αφαίρεση.



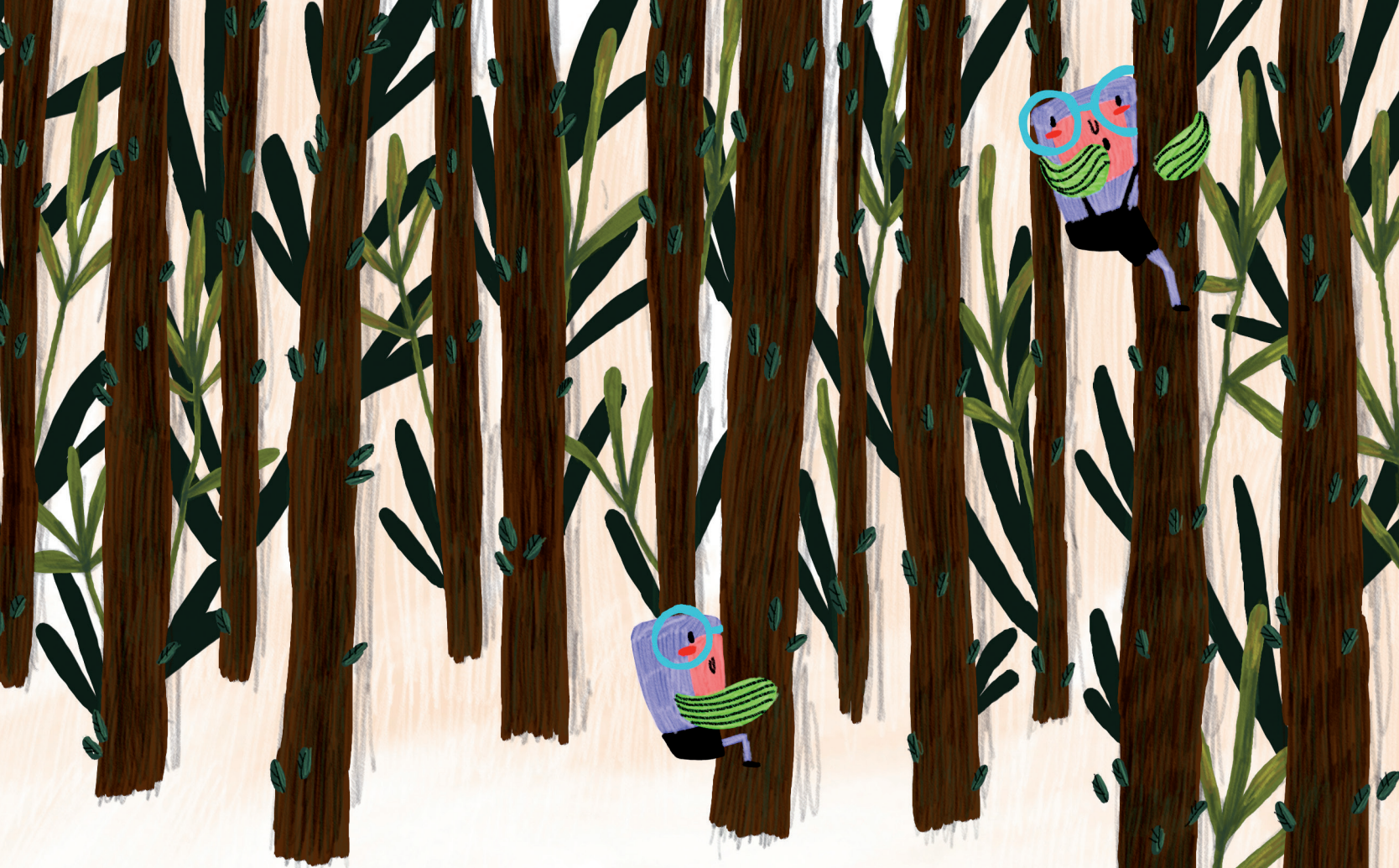


«Τελικά δεν είσαι και τόσο χαζοπούλι», παραδέχτηκε μια μέρα ο Πέτρος.
«Αυτό είναι το πρόβλημα», είπε λυπημένος ο Άρης. «Αν ήμουν πουλί, φιλαράκο, όλα αυτά θα ήταν περιττά. Απλώς θα άνοιγα τις φτερούγες μου και θα πετούσα μακριά. Πόσο όμορφα θα είναι όλα από εκεί ψηλά!»

Ο Πέτρος ήθελε να παρηγορήσει τον φίλο του, αλλά δεν ήξερε πώς... Κανένα πετάρι δεν πέταξε ποτέ, αυτή ήταν η αλήθεια. Και οι φίλοι έχουν υποχρέωση να λένε πάντα την αλήθεια. Πήρε μια βαθιά ανάσα και είπε: «Μην σπαταλές άδικα τον χρόνο σου...».

Ο Άρης όμως τον διέκοψε: «Έχεις δίκιο, πάμε!».





Ο Πέτρος ακολούθησε τον φίλο του, που σύρθηκε στη ζούγκλα και δεν σταμάτησε παρά μόνο όταν έφτασε κάτω από το ψηλότερο δέντρο. Άρχισε να σκαρφαλώνει.

«Πέτρο, ακούς;» φώναξε ο Άρης από την κορυφή του δέντρου. «Όποιο πρόβλημα δεν λύνει η επιστήμη, το λύνει η δύναμη της θέλησης!» είπε και πήδησε από το δέντρο. Όμως...



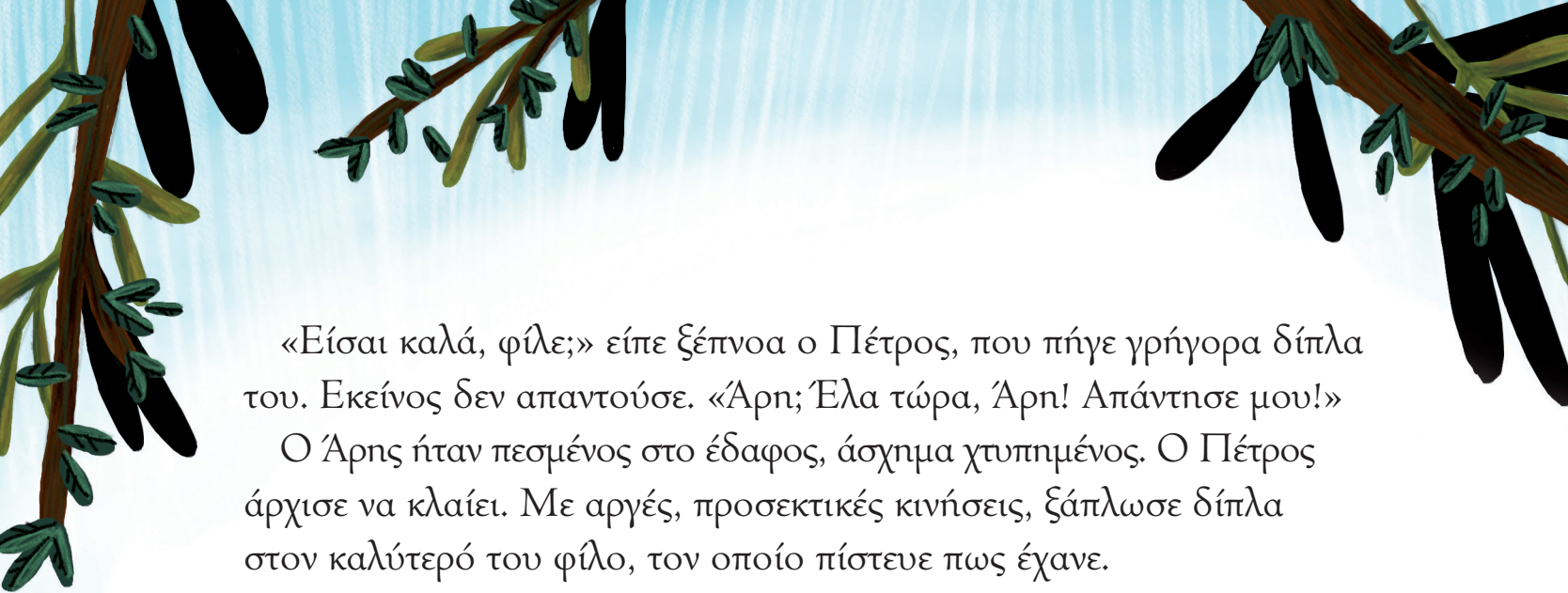
Όμως δεν πέταξε! Έφτασε μόνο στα κλαδιά του επόμενου δέντρου και του επόμενου και του επόμενου, ώσπου δεν υπήρχε πια κανένα δέντρο μπροστά του για να συνεχίσει την πορεία του. Η φωνή του Πέτρου έφτασε στα αφτιά του Άρη, που, παρά το πάθος του, είχε απογοητευτεί. Ωστόσο, δεν μπορούσε να τον ακούσει καλά. Μόνο διάσπαρτες λέξεις ξεχώριζε: «Ξέφωτοοο... Πρόσεχεεε... Κίνδυνοοοο».

Μέχρι να καταλάβει
ο Άρης τι συνέβαινε,
ένας αετός πέρασε
κυριολεκτικά ξυστά
από πάνω του.

Παραλίγο να γίνει το πιο λαχταριστό
γεύμα για το αρπακτικό πουλί. Ευτυχώς,
το πυκνό φύλλωμα του δέντρου τον έσωσε,
όμως φοβήθηκε τόσο πολύ, που, χωρίς να
το καταλάβει, έπεσε στο χώμα και χτύπησε.

Είχε αποτύχει! Αχ,
πόσο πολύ τον πονούσε
η αποτυχία. Περισσότερο
κι από τα αγκάθια που είχαν
τρυπήσει το δέρμα του.





«Είσαι καλά, φίλε;» είπε ξέπνοα ο Πέτρος, που πήγε γρήγορα δίπλα του. Εκείνος δεν απαντούσε. «Άρν; Έλα τώρα, Άρν! Απάντησε μου!»

Ο Άρνης ήταν πεσμένος στο έδαφος, άσχημα χτυπημένος. Ο Πέτρος άρχισε να κλαίει. Με αργές, προσεκτικές κινήσεις, ξάπλωσε δίπλα στον καλύτερό του φίλο, τον οποίο πίστευε πως έχανε.

«Με πονάς», είπε τότε σιγανά ο Άρνης. Ο Πέτρος αναθάρρησε. «Καλά είμαι, χαζοπούλι», συμπλήρωσε ο Άρνης.

Τότε, ο Πέτρος αγανάκτησε. «Αυτό που έκανες είναι τρέλα. Πήγες να σκοτωθείς! Θα με αφήνες μόνο μου, να τα βγάλω πέρα με όλους τους νταήδες του σχολείου. Παραλίγο, φίλε, παραλίγο...»

Σιγά σιγά ο Άρνης στάθηκε στα πόδια του, όρθωσε τον λαιμό του και κοίταξε με στοργή τον φίλο του.

«Θα σε αφήσω, Πέτρο. Όχι σήμερα, αλλά κάποια στιγμή στο μέλλον σίγουρα. Κι αυτό είναι το μόνο που με στενοχωρεί σήμερα. Γιατί, δεν ξέρω αν το κατάλαβες, αλλά βρήκα τρόπο να πετάξω!»

Ο Πέτρος ξεκαρδίστηκε. «Αν εννοείς το “κλαδί, κλαδί και κουτροβάλιασμα” πέταγμα, κάτσε μισό λεπτό να αρχίσω να χειροκροτώ. Αυτή η φοβερή ανακάλυψη σε οδήγησε στο χώμα και παρά τρίχα στα νύχια του αετού», είπε και συνέχισε να γελάει. Ο Άρνης όμως ήξερε τι έπρεπε να κάνει.

